

felirat

egyedül ültél egy '90-es film felirata alatt. szaggatott a felvétel, ezért nem értetted minden szavam. melléd ültem, mintha nem lenne befejezés. figyeltem az autók tetején ücsörgő alakokat. minket néztek, azt várták, melyikünk törik meg hamarabb. de van, ami olyan régóta kimondatlan, hogy elengedni könnyebb, mint hanggá formálni a szánkban. már így is túl sokszor másoltalak kazettára.

súlytalan

ahogy figyelem súlytalan mozdulataidat, a függönyök puha lebbenése jut eszembe, peremük szélén esős városokkal, amikben nem lakhatunk. horizontokkal, és ki tudja hány égbolttal, amik alá befért volna még akár tizenöt csók. de a függönyök mögött igazából üresség van. nem osztanak tiszta lapot és a felejtés is csak hangos szóbeszéd.

törések

mint az egymás felé nyújtózó fák, úgy próbáltalak elérni. hová tűntél? szavaim levelek – ősszel lehullnak lila kalapom alá bújtattalak, hozzád beszéltem, útközben a város felé. néha elhagytalak, de sosem végleg. elkorhad bőröm, belülről pusztítasz. olyan törések ezek, amiket azért okozol, hogy fájjon, de nem tudod, hogy tavasszal mindig kivirágzom.